

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: Udrag fra Nøddeknækkerne. Et satyrspil (1845)

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: "Poetiske Skrifter", i Heiberg, Johan Ludvig: *Poetiske Skrifter*, udg. af Carl S. Petersen , 1931-32, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heiberg_bind03-shoot-idm140684018947680.pdf (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

FØRSTE SATYR

Vil I see den Caravane,
Som i Ly af vaade Træer
Stolper frem, og vil paa Tæer
Sig en Vei til Hulen bane!
See, hvor net hun løfter op,
Hun, som sine Strømper hytter!
Over Tuer, over Pytter
Gjør hun mangt fortvivlet Hop.
Nu de tæt ved Hulen staae,
Men først nu begynder Qviden:
Hulens Indgang er for liden,
Den er gravet for de Smaa.
Medens Nøddeknekker-Skaren
Vimser lystig ud og ind,
Staae de Andre, mod i Sind, 164
Udenfor i Uveirsfaren.
Nu de sig paa Maven lægge,
Og paa alle Fire krybe
Ind i Hulen, i den dybe,
Hvor man Nødder lader knække.
Dog de Stakler kunde sparet
Hele den Besværlighed,
Thi nu skinner Solen ned,
Himlen har igjen sig klaret,
Al Naturen er i Ro,
Efter Badet den sig smykker,
Mellem Jord og Himmel bygger
Iris en syvfarvet Bro,
Solen er sin Nedgang nær,
Aftenrøden alt sig melder,
Og sit Purpurbæger helder
Over Skyer, over Træer.
Ført paa slig en Times Vinge
Føler man en Gud tilstede;
Lad os Offer ham berede,
Lad de gyldne Lyrer klinge.